

OD GIOTTA PO RENEŠANCI

VY_32_INOVACE_DVK22/01

Karel Švuger

DVK/ 3. ročník

Červen 2012

Obrazová
dokumentace, proto renesanční
tendence

Giotto di Bondone (? 1267 Colle di Vespignano u Florencie – 8. ledna [1337](#) Florencie) byl italský malíř a architekt, který je pokládán za předchůdce renesančního umění.

Giotto se narodil jako syn chudého zemědělce Bondona a sám v dětství pásł ovce. Jméno pod kterým je znám vzniklo patrně zkrácením jména Ambrogio (Ambrogiotto) nebo Angelo (Angelotto). Životopisec italských renesančních umělců Giorgio Vasari vypráví, že jeho talent prý objevil jiný slavný italský malíř Cimabue, když ho uviděl na pastvě, jak kreslí špičatým kamenem na jiný kámen obraz ovečky. To je pravděpodobně jenom legenda. Faktem však je, že Cimabue se skutečně stal Giottovým učitelem a ochráncem a zajistil mu i první zakázky.

Již roku 1290 dostal mladý malíř velkou zakázku v nedávno dostavěné bazilice sv. Františka v Assisi, na jejíž výzdobě pracoval již před tím jako pomocník svého učitele Cimabua. Jeho úkolem se stalo vyzdobit dolní část stěn jednolodního horního kostela. Františkánský konvent si přál, aby zde byly zpodobněny výjevy ze života světce podle Bonaventurova životopisu. Práce trvaly až do roku 1295 (1296). Giotto zde vytvořil pozoruhodný cyklus 28 fresek ze života sv. Františka.

Klanění tří králů,
Padova, kaple
Scrovegniů

Dante Alighieri

Giotto se ve své tvorbě vrací k antice - avšak není to návrat ve smyslu napodobování antických vzorů, ale je to návrat k přirozené prostorové souvislosti, vyvážené kompozici, které na diváka působí svou monumentalitou a nedostižným ideálem v antickém smyslu.

Giottovo dílo bylo i pro jeho současníky téměř šokující věrným napodobením přírody. Giottovým hlavním přínosem malířství je však nový kompoziční postup, jehož užívá. Předvádí na obraze výjev, který se jakoby odehrává před divákem na jevišti a jehož prostřednictvím se obraz, umělec i divák dostávají do vědomého vztahu. Všechny postavy a předměty v obraze mají vztah k celku a v tomto celku mají u svoji určitou funkci, z toho pak vzniká dojem, že vše v obraze je tam nutně, ne nahodile a obraz pak působí dojmem umělecké monumentality.

Hlavním nositelem uměleckého výrazu v Giottově díle jsou postavy - titánské typy, plné přirozené síly a životního zdraví a spíše drsné než půvabné. Tento rys jeho tvorby se svým způsobem stal vzorem pro většinu renesančních malířů.

ZDROJE:

BAUER, Alois. *Dějiny výtvarného umění*. 1. vyd. Olomouc: Rubico, 1998, 287 p. ISBN 80-858-3925-3.

CHÂTELET, Albert a Bernard Philippe GROSLIER. *Světové dějiny umění: malířství, sochařství, architektura, užité umění*. České vyd. 2., upr., Praha: Ottovo nakladatelství v divizi Cesty, 2004, 784 s. ISBN 80-718-1936-0.

MRÁZ, Bohumír a Odborná spolupráce Marie ČERNÁ. *Dějiny výtvarné kultury*. 4. vyd., V Idea servis 3. vyd. Praha: Idea servis, 2002, 287 p. ISBN 80-859-7039-2.

Internetové zdroje:

<http://cs.wikipedia.org>

<http://www.artmuseum.cz>

<http://historika.fabulator.cz>

<http://www.umeni.euweb.cz>

<http://www.dejinyumeni.czweb.org>